

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

"Όταν ένας νέος παίρνει μιά νέα, ο Θεός παρενοχλείται ο ίδιος στο γάμο. "Όταν ένας γέρος παίρνει μιά νέα, ο Θεός στέλνει με τόν άγγελο την ευλογία του. "Όταν όμως ένας νέος παντρεύεται μιά γερή, ούτε ο Θεός παρενοχλείται στο γάμο ούτε την ευλογία του στέλνει.

Κατά τα επιδόρδια η οικοδόσποινα προσφέρει στους προσκεκλημένους φρούτα σταφύλια.

— Εύχαριστώ, λέει ένας απ' αυτούς, γνωστός κρυσολάτρης. Δεν συνήθιζω να παίρνω το κρασί μου σε... χάπια!...

— Λοιπόν τελείωσαν δια, γιατί; Πάει η καιμένη ή πεθερά μου;

— Ναί, αλλά κάποτε συμβαίνουν και νεκροφάνειες. Πέφτει, θυμάμαι, μιά γυναίκα πετάχτηκε άπανά ενώ την έφελαν στην εκκλησία...

— Άλλθεια; Τότε να παραγγείλουμε να ψάλουν σιγά—σιγά!

Συνζυγικές τρυφερότητες.
'Ε κ ε ι ν η.— Όχι, καιμένη! Τί φόρεμα εν' αυτό που μου πήρες! Πάντοτε πώς και διαλέγεις το χειρότερο πράγμα!

'Ε κ ε ι ν ο ς.— Έχεις δίκιο, Σοφία... 'Από σένα πρωτόζωον την άρχη!

Π ρ ο ε δ ρ ο ς.— Πόσο άπειχες από το μέρος όπου έγινε ο κανυάς;

Μ ά ρ τ υ ς.— Δέκα μέτρα κι' έδδομήντα πόντους, κ. Παόδερε.

Π ρ ο ε δ ρ ο ς.— Και πώς το Ξέρεις με τόση ακρίβεια;

Μ ά ρ τ υ ς.— Τό μέτρησα, γιατί σκέφτηκα ότι μπορούσε να βρεθίη στο δικαστήριο κανένας... βλάκας που να μου άπειθώνη μιά τέτοια ερώτηση!...

'Η θελκτική κυρία Μ. συνάντησε σε μιά έσπερίδα τον κ. Ν. και ζητεί να μάθη γιατί έπαψε παιά να τον βλέπη συχνά.

— Μήπως έξ αιτίας του μικρού εκείνου ποσού που μου χωροστάει απ' τα χαρτιά; τον ρωτάει.

— Όχι, κυρία μου, άπαντά εκείνος με φιλοφροσύνη. 'Αν δεν πληρωθήκατε άκόμα, έσεις φταίτε;

— Γιατί;

— Γιατί όταν σάς βλέπω... λημονών κάθε άλλο πράγμα!...

'Ο τραπέζιτης πηγαίνει να κοιμηθίη, αλλά νομίζει ότι άκουσε κάποιον ύποπτο θόρυβο και φωνάζει τον ύπρητη να ψάξεί μέσα στο σπίτι. 'Εκείνος έρευνά παντού, αλλά δεν βρίσκει κανέναν.

— Και όμως είμαι βέβαιος πως κάποιος λοποδύτης μπήκε στην κáμαρά μου, λέει ο τραπέζιτης.

— Μονάχα... έσεις είστε δώ, άφεντικό! άπαντά ο άφελής ύπρητης.

'Ο θεός προς τόν άσωτο άνεπιό :

— Άκουσε, άγαπητέ μου. Είνε καιρός να παντρευθίης παιά... Ξέρεις πολύ καλά ότι εκεί θα καταλήξης μιά μέρα...

— 'Όραία συμβουλή! 'Επειδή δηλαδή γνωρίζω ότι κάποτε θα πεθάνω, πρέπει να αυτοκτονήσω γι' αυτό μιά ώρα γρηγορώτερα;...

ησε ένας από τούς μπηδες.

— Όχι.

— 'Από πού είσαι;

— 'Απ' τα Γιάννενα.

— Και γιατί έφυγες από κει;

— Τώρα με τούς Έλληνες δουλειά δεν έχει εκεί κάτω...

— Και σύ; είκασ στον στρατιώτη.

— 'Εγώ είμαι από τη Μπαρόδα, τούς άπάντησε εκείνος Άρβανίτικα. Και ήρθα εδώ για να μη με πάρουν οι Έλληνες στρατιώτη...

— Και τί έχετε εδώ στο μαγαζί;

— 'Απ' δια.

— Τότε φέρτε μας τσιγάρα.

— Τσιγάρα μοναχά δεν έχουμε.

— Φτιάστε μας καφέδες.

— Όχι και καφέ.

— Τότε τί έχετε εδώ;

— Ούξο. Ούξο πρώτης τάξεως. Ευρωπαϊκό!

— Καλό είναι τώρα με το κρύο... Φέρε λοιπόν...

'Ακουσε δώ, έχετε και μετέδες;

— Έχουμε.

— Φέρετε κι' απ' αυτούς.

— 'Αμέσως!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Τό τέλος στο προσεχές)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο βασιληάς κι' η προληπτική γρηούλα. «Γυρίστε πίσω!» 'Όπου τά λέγια της βγαίνουν αληθινά. 'Η έχθρική όδίδα. 'Όταν η κερυρνες χαλάνε τόν κρυσό. Τό αυτοκίνητο τού 'Αρνιώτη. Τό καφενεδάκι πούγινε... στρατηγείας. Τό άλλαγμα της επιγραφής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όταν ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος—Διάδοχος άκόμα τότε—ήταν στο Μπιζάνι, καθώς έπίστρεφε μιά μέρα από τις προφυλακές με το έπιτελείο του, μιά όδίδα Τουρκική έσκασε τόσο κοντά τους, που ήταν θάυμα πως δεν σκοτώθηκε κανένας.

Τότε ο Βασιλεύς θυμήθηκε ότι το πρωί, που πήγαινε με το έπιτελείο του για να κάμη έπιθεώρησι στις προφυλακές, συνάντησε μιά γρηά χωρική, που μάζεψε Ξύλα εκεί κοντά και που τούς ελεπε να γυρίσουν πίσω, γιατί τά τούς συμβή κακό.

"Εστειλε λοιπόν άμέσως ο Βασιλεύς δύο στρατιώτες να βρουνει και να τού πάνε τη γρηά στο σπίτι πούμενε.

Οι στρατιώτες τη βρθηκαν να μαζεύη άκόμα Ξύλα και θέλοντας και μη την πήγαν μπροστά στον Βασιλέα.

— Μη φοβάσαι, γερώντισσά μου, τής ελεπε ο Βασιλεύς μόλις την ειπε. Δεν θά σου κάνουμε κακό. Θέλω μόνον κάτι να σε ρωτήσω. Πέρασε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

"Αμα βρεθθηκαν μόνου τους, η γρηά ρώτησε τόν Κωνσταντίνου :

— 'Η άφεντίσά σου είσαι ο' κνθ Διάδοχος. Συμπάθαμε που δεν σε γνώρισα, μιά τί με θέλεις έμένα, μιά φτωχή γυναίκα;

— Θέλω να μάθω, τής ελεπε ο Βασιλεύς, γιατί μάζ ελεπε το πρωί να γυρίσουν πίσω. Πού ήξερες πως θά μάζ συμβή κακό; Πέφτουν ταχτικά όδίδες εκεί πέρα;

— Όχι, πολυχρονωμένη μου. Ποτέ;

— Μά τότε;

— Κνθ Διάδοχέ μου, τού λέει η γρηούλα τρώμοντας, ήμεις εδώ άμα δούμε τις παλιοκουρυνες να χαλάνε στα καλά—καθούμενα τόν κρυσό, όπως έκαναν σήμερα, άμέσως λέμε η κατακλυσιμός θά γίνη ή άλλο τίποτε κακό μεγάλο. Και αυτό, βασιλή μου, το μάθαμε από τόν παπούλη μας και ποτέ δεν βγήκε ψέμμα...

— 'Ότε γι' αυτό μάζ ελεπε να γυρίσουν πίσω;

— Γι' αυτό, κνθ Διάδοχέ μου.

— Καλά, πήγαινε στο καλό, γερώντισσα. Αυτοδύμια που δεν μπορώ να σε πάρω στο... 'Επιτελείο! 'Θέδλετες τις κουρυνες και θά μάζ φύλαγε από τά άπρόσωτα...

Μιά φορά το αυτοκίνητο τού 'Αρνιώτη—το πρώτο δηλαδή αυτοκίνητο που ήρθε στην 'Αθήνα—χαλάσε λίγο παραέξω από την πρωτεύουσα. Κατόπι αυτού ο 'Αρνιώτης το έδεσε πίσω από ένα κάθρο, που το Ξεσσαν δύο άλογα και το έφερε στην 'Αθήνα.

Τό άπόγευμα, στην πλατεία του Συντάγματος, τόν συνάντησε ο γνωστός ήθοσιός κ. Νίκος Παπαγεωργίου, και ζουβέντας γενομένης για τό αυτοκίνητο τόν ρώτησε :

— Πόσον ίππων δυνάμεως είναι τό αυτοκίνητο σου, Μιχαλάκη;

— Σήμερα το πρωί, πριν φύγω, τού άπάντησε ο 'Αρνιώτης, ήταν σαράντα, το μεσημέρι όμως που έγύρισα, ήταν μόνον... δύο ίππων!...

— Πώς έγινε αυτό;

— Γιατί, όταν έφωγα ήταν γερό και βιάδιε μόνο του, με τη μηχανή του. Μά όταν γύρισα το κουβαλούσαν δύο άλογα από τό Μενίδι!...

"Όταν το Στρατηγείο τού Βασιλέως Κωνσταντίνου, κατά τόν πόλεμο τού 1913; έγκατεστάθη εις τό Ξξω της Θεσσαλονίκης χωριών Μπάλτζα, έγκατεστάθηκε, έλλειψει άλλου καλύτερου οικήματος, μέσα σ' ένα καφενείο, που είχε τήν έξης επιγραφή: «Καφενείον τής 'Ελληνικής Κοινοτήτος και Θείατρον ο Παράδεισος».

Τά έπιπλα τού Στρατηγείου ήσαν ένα λυγδιάρικο τραπέζι, έπάνω στο όποιο κατεστρώθησαν δια τά σχέδια της έπιθεώσεως κατά τών Βουλγάρων.

'Εκει μέσα άπλωθηκαν χαρτες, εκεί μέσα σχεδιασθηκαν μάχες, όπως τού Κιλκίς και τού Λαχανά, εκεί μέσα έξεδόθησαν διαταγές, όπως ή ιστορική :

• Αξιώ εις τάς 11 να έχη πύση το Κιλκίς».

"Όταν έξεδόθη ή διαταγή αυτή ένας αξιωματικός τού Στρατηγείου πήρε μελάνη και άλλαξε ως έξης τήν επιγραφή τού «Καφενείου—Στρατηγείου» :

«Καφενείον τής 'Ελληνικής Κοινοτήτος και Θείατρον ή... Κόλασις τών Βουλγάρων»!...

Πρώτος έγέλασε ο Βασιλεύς με τό άστείο του άπό.

